

Na haar studie communicatiewetenschap liep Amanda stage bij the Home. Na twee maanden werken met gehandicapte kinderen, ging ze backpacken. Haar avontuur loopt nu ten einde.

Ik huil en ik haat Singapore

Ik ben nu in Kota Kinabalu, in het noorden van Malaysian Borneo. Ik wil een berg beklimmen die hier ergens staat, maar tot nu toe ben ik alleen nog maar op het strand te vinden. Over een paar dagen vlieg ik terug naar Nederland en ik vind het werken aan mijn teint belangrijker dan het beklimmen van een berg.

Op mijn laatste stranddag lig ik te niksen in mijn hangmat. Mijn rust wordt verstoord als vier aantrekkelijke manspersonen zich naast me in het zand nestelen. Vóór de komst van deze mannen, was ik omringd door kleine *locals*, dus ik kon ongegeneerd mijn buik laten hangen en hoefde me niet druk te maken over hoe ik erbij lag. Nu moet ik charmant gaan doen! Ik kan dat echt niet. Op het moment dat ik uit de zee loop, spoken er vragen door mijn hoofd als: is mijn rechterbil niet per ongeluk uit mijn bikinibroekje gefloept? Wanneer heb ik voor het laatst mijn bikinilijn geharst? Hoe houd ik mijn buik met daarin een kilo bami in? Hoe loop ik elegant en niet als een lesbische mijnwerker? Blijkbaar maken mijn pogingen om sierlijk te bewegen alleen indruk op de lokale bevolking, want ik word aangesproken door een kleine, dikke Maleisische man, en niet door de lekkere mannen! Mijn vrouwelijke charmes werken niet in Maleisië. Tijd om terug te keren naar Nederland!

Morgen vlieg ik om half twaalf 's avonds vanaf Singapore naar Amsterdam. Maar vanavond vlieg ik eerst van Kota Kinabalu naar Johor Bahru (JB), om daar MeiMei te bezoeken. Ik heb bij haar gelogeerd voor ik met mijn vrijwilligersstage in The Home begon. JB ligt in Maleisië, net over de grens van Singapore en vanaf JB is het een uurtje rijden naar het vliegveld van Singapore. Mijn laatste nacht in Maleisië is zoals vanouds, veel gegiechel en ik kijk samen met MeiMei en haar kamergenoten Ying en June een Thaise horrorfilm. De volgende ochtend pak ik mijn backpack in. Heb ik alles? Paspoort, ticket. Ik pak mijn ticket erbij en er staat 11.30 a.m. Vreemd, a.m. betekent toch vóór het middaguur? "Ja, a.m. is 's ochtends", beaamt MeiMei. Maar mijn vlucht vertrekt 's avonds. Toch? O.... *Fok*. Wat ben ik een ongelooflijke sukkel. Mijn vlucht vertrekt niet 's avonds maar 's ochtends. Ik heb verkeerd gekeken op mijn ticket. Het is nu half tien 's ochtends. Dit betekent dat mijn vlucht over twee uur vertrekt! Ik prop al mijn spullen in mijn backpack. MeiMei, June en ik springen in de auto en racen naar Singapore Airport. Het is druk bij de grens tussen Maleisië en Singapore en we staan in de file. Ik kijk om de vijf seconden op mijn horloge en duim dat ik mijn vliegtuig nog haal. *Please, please*, laat mijn vlucht vertraging hebben! MeiMei scheurt naar de juiste vertrekhal en ik sprint de auto uit met de loodzware backpack op mijn rug. Het is 11 uur. Door de haast struikel ik en ik maak een onelegante sliding waarbij ik mijn flipflops verlies. Ik ren blootsvoets verder, het interesseert me niet, ik heb maar één doel: zo snel mogelijk inchecken. Maar er staat niemand bij de incheckbalie. Wanhopig kijk ik om me heen, ik spreek een vrouw in een Malaysian Airlines-pakje aan. "De *gates* zijn gesloten", vertelt zij. "Nee, nee, dat kan niet. Het is mijn vlucht, ik moet nog aan boord!" schreeuw ik. Ondertussen zijn MeiMei en June ook gearriveerd en is er een man van Malaysian Airlines bij komen staan. Ook hij vertelt dat de *gates* gesloten zijn, ik kan met geen mogelijkheid met deze vlucht mee. Ik kan het niet geloven. Dit gebeurt alleen in

films, en in films kun je altijd nog je vliegtuig binnenrennen en dan opgelucht adem halen. Maar in mijn leven blijven de *gates* gesloten.

Het is voorbij. Ik heb mijn vliegtuig gemist. Niet te geloven; hoe krijg ik het voor elkaar! Ik barst in tranen uit. Ik wil naar huis! Ik wil terug naar mijn ouders en vrienden. De zoektocht naar de *office* van Malaysian Airlines begint. Het Singapore vliegveld is immens groot en niemand weet waar de *office* zich bevindt. Ik word van het kastje naar de muur gestuurd. Ik huil en ik haat Singapore. Na meer dan drie kwartier zoeken, vinden we de *office*. Ik doe mijn verhaal en mijn ticket wordt gratis omgezet naar de volgende dag. Ondanks deze financiële meevaller moet ik weer huilen. De Malaysian Airlines man zegt: "*Pull yourself together*". Ik kijk hem aan, mijn onderlip begint te trillen en ik barst wederom in snikken uit. Ik bel mijn ouders. "Hoi mam. Ik eh... ik heb ... Nou mam, ik heb mijn vliegtuig gemist. Woehoeehaaa!" Weer een tranenvloed. Mijn moeder beaamt nuchter dat dit niet mijn slimste actie is, en dat mijn welkomstfeestje gewoon een dag wordt verplaatst.

Ik boek een kamer in een hotel naast Singapore Airport. Het missen van mijn vliegtuig overkomt me geen tweede keer. De volgende ochtend ben ik de eerste die incheckt. Na alle schizofrenen, noodles, vistochtjes, spinnen en karaokebars is mijn reis nu echt voorbij. Ik ga naar huis. Aangekomen op Schiphol ben ik blij dat ik thuis ben. Maar ik wil ook weer terug. Terug naar Maleisië. Naar de warmte, het eten, de gastvrijheid van de lokale bevolking, de prachtige natuur, de wonderschone zee. Ik mis het nu al...